

Nr 134.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till ändrad lydelse av § 20 regeringsformen; given Stockholms slott den 6 juni 1914.

Under åberopande av bilagda i statsrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed till riksdagens prövning i grundlagsenlig ordning framlägga följande

Förslag

till

ändrad lydelse av § 20 regeringsformen.

De mål, som från krigsdomstolarna dragas under Konungens prövning, skola uti högsta domstolen företagas och avgöras. Tvenne militärpersoner av högre grad, dem Konungen härtill utser och förordnar, böra med domare jäv och ansvar, och utan särskilt arvode, sådana mål i högsta domstolen övervara och däröver rösta, dock må domarens antal icke överstiga åtta.

Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Berndt Hasselrot.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet
å Stockholms slott lördagen den 6 juni 1914.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern **HAMMARSKJÖLD**,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena **WALLENBERG**,
Statsråden: **HASSELROT**,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
VENNERSTEN,
WESTMAN,
BROSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Hasselrot anförde:

»Angående behandlingen av militära mål i högsta instans är i 20 §
regeringsformen stadgat, att i fredstid mål, som från krigsdomstolarna
dragas under Konungens prövning, skola i högsta domstolen företagas
och avgöras, därvid två av Konungen därtill förordnade militärpersoner
av högre grad skola deltaga i målens avgörande, men att under krig
därmed skall förhållas efter krigsartiklarna.

I 1798 års krigsartiklar, vilka gällde vid tiden för regerings-
formens tillkomst, finnas även vissa bestämmelser meddelade rörande
dylika måls behandling i högsta instans under krigstid. Dessa bestäm-
melser äro dock synnerligen ofullständiga och otydliga. Med anledning
härav avlät Kungl. Maj:t efter högsta domstolens och statsrådets hörande
redan under år 1809 proposition till riksdagen, i vilken proposition
Kungl. Maj:t till riksdagens bifall framställde den förklaring av krigs-

artiklarna, att alla de militära förbrytelser, som under krig förövades och ifrån krigsdomstolarna antingen hemställningsvis eller genom underdåniga besvär och ansökningar underkastades Konungens nådiga prövning, skulle av Kungl. Maj:t eller dess högste befälhavare, enligt den instruktion Konungen därom meddelade, prövas och avgöras, utan tillämpning av vad för generalauditörsärendenas hanterande i fredstid jämlikt regeringsformen funnes stadgat. Denna proposition blev av riksdagen bifallen.

I enlighet härmed förskrevs sedermera i Kungl. cirkuläret den 26 november 1812, att, då armén vore sammandragen, ärendena från de krigsdomstolar, som enligt detta cirkulär skulle inrättas vid varje division och äga lika anseende med överdomstol, skulle genom hemställning i de fall, då krigsöverdomstol enligt krigsartiklarna sådant borde iakttaga, eller genom besvär eller nådeansökning dragas under Konungens eller högsta befälhavarens prövning. Beträffande flottan stadgades genom ett Kungl. cirkulär av samma dag, att med rättegångsordningen om skeppsbord skulle förhållas på sätt i krigsartiklarna vore stadgat, så framt ej Kungl. Maj:t därom vid särskilda tillfällen annorlunda förordnade. Under 1813 och 1814 års krig uppdrogs ock, liksom tidigare skett, Konungens doms- och benådningsrätt i krigsrättsmål åt vederbörande högste befälhavare.

Genom förordningen den 11 juni 1868 om införande av de nya krigslagarna av samma dag upphävdes såväl 1798 års krigsartiklar som Kungl. cirkulären av den 26 november 1812. I samband därmed gjordes emellertid icke någon ändring i 20 § regeringsformen. I en skrivelse av 1901 års riksdag, däri framställning gjordes om revision av krigslagstiftningen, har riksdagen erinrat därom, att i 3 § av den nu gällande förordningen om krigsdomstolar och rättegången därstädes endast vore stadgat, att över krigshovrätt eller överkrigsrätt vore högsta domstolen, »efter vad i grundlagen stadgat är». Riksdagen anförde vidare, att då grundlagen icke innehölle något annat stadgande rörande ifrågavarande måls behandling i krigstid än det, som meddelades i 20 § regeringsformen, eller att under krig härmed förhölls efter krigsartiklarna, syntes numera härutinnan i lagstiftningen förefinnas en lucka, som borde utfyllas, eller i varje fall en otydlighet, som borde avhjälpas; och hemställde riksdagen med stöd av det anförda, att Kungl. Maj:t täcktes anbefalla, att vid den förestående revisionen av strafflagen för krigsmakten samt förordningen om krigsdomstolar och rättegången därstädes skulle tagas under omprövning, bland annat, huruvida icke bestämmelser borde meddelas angående behandlingen av militära mål i högsta instans under krigstid.

Riksdagens nämnda skrivelse överlämnades sedermera till den kommitté, som under år 1901 tillsattes för revision av krigslagstiftningen. Kommittén anför i sitt betänkande, att man stannade i ovisshet, huru krigsrättsmålen i krigstid enligt nu gällande lag rätteligen borde behandlas. Å ena sidan kunde man nämligen säga, att då 1798 års krigsartiklar uttryckligen upphävts, den i grundlagen därtill gjorda hänvisningen måste anses förfallen, samt att vid sådant förhållande och då 1868 års förordning om krigsdomstolar och rättegången därstädes icke innehölle några särskilda föreskrifter om behandlingen av krigsrättsmål i högsta instans i krigstid, det i regeringsformen för fredstid stadgade förfarandet borde tillämpas även under krig. Men å andra sidan kunde till stöd för en motsatt mening anföras, att, då 1868 års förordning i ifrågavarande avseende hänvisade till grundlagen, samt denna fortfarande inskränkte högsta domstolens domsrätt i krigsrättsmål till fredstid och beträffande förhållandena under krig återopade krigsartiklarna, genom 1868 års krigslagar någon rubbning ej skett i Konungens genom regeringsformen och krigsartiklarna stadgade rätt att under krig själv eller genom högste befälhavare för armé eller flotta utöva domsrätten i krigsrättsmål. En tredje mening kunde ock tänkas, nämligen den, att om 1809 års förklaring, sedan krigsartiklarna upphävts, finge anses hava förfallit, all föreskrift numera saknades, huru i förevarande avseende skulle förfaras, alldenstund, på sätt nyss blivit nämnt, grundlagen begränsade högsta domstolens befattning med krigsrättsmålen till fredstid. Så länge kriminallag för krigsmakten stiftades av Konungen ensam, medförde emellertid en sådan brist jämförelsevis mindre olägenhet, enär Kungl. Maj:t vid förefallande behov kunde utan riksdagens hörande meddela erforderliga föreskrifter i ämnet. Vilken av dessa meningar än finge anses vara den rätta, vore det uppenbarligen nödvändigt, att den otydlighet, som i ifrågavarande avseende i lagen nu förefunnes, bleve avhjälpt.

Angående de ändringar i nu gällande lagstiftning, som med anledning härav borde komma till stånd, anför kommittén vidare: »Visserligen är sannt, att tillämpningen av det i regeringsformen för fredstid stadgade sättet för behandlingen av ifrågavarande mål även i krigstid i vissa fall kan medföra uppskov med målens behandling. Detta skäl för en avvikelse från den i allmänhet gällande ordningen i berörda avseende synes dock under de förhållanden, som numera råda, äga långt mindre betydelse än förr. Endast i sådana fall, då någon del av krigsmakten under krig befinner sig utom riket utan direkt förbindelse med hemlandet eller på sjötåg å avlägsnare farvatten eller eljest

för längre tid varder avskuren från förbindelse med den ort, där högsta domstolen har sitt säte, kan någon nämnvärd olägenhet tänkas därav behöva uppkomma. Svårigheterna att åstadkomma ett ur rättssäkerhetens synpunkt tillräckligt betryggande organ för handläggningen av ifrågavarande mål i högsta instans äro emellertid uppenbarligen mycket stora, att ej säga oövervinnerliga. Den enligt 1798 års krigsartiklar och 1809 års förklaring härutinnan gällande ordning anser kommittén i nämnda avseende alldeles otillfredsställande. Icke heller på annat sätt lär under ifrågavarande förhållanden betryggande anordningar stå att vinna. Kommittén har därför stannat vid den mening, att ifrågavarande mål även i krigstid böra upptagas och avgöras av högsta domstolen i enahanda ordning, som gäller för fredstid. Om än därav i ett eller annat fall må föranledas något uppskov med ett måls slutliga avgörande, synes dock olägenheten därav icke vara så stor, att man därför bör vidtaga åtgärder, varigenom rättssäkerheten skulle äventyras.

Den ändring av nuvarande bestämmelser, som, därest kommitténs uppfattning härutinnan gillas, bliver erforderlig, skulle alltså bestå däri, att 2 mom. i regeringsformens 20 § därur skulle utgå, i sammanhang varmed 1 mom. skulle erhålla en i så måtto ändrad avfattning, som betingas därav, att däri förekommande bestämmelser ej vidare skulle vara begränsade att allenast avse de mål, som uti *fredstid* dragas under Konungens prövning.»

I anslutning till vad kommittén sålunda anfört har av kommittén framlagts förslag till ändrad lydelse av 20 § regeringsformen.

En av kommitténs ledamöter, med vilken krigshovrätten sedermera instämt i sitt yttrande över kommittéförslaget, har i avgiven reservation anfört, att han endast biträdde förslaget under förutsättning, att en lagstiftning komme till stånd, varigenom möjlighet bereddes att i vissa fall bringa i verkställighet överkrigsrätts utslag, ehuru det icke vunnit laga kraft. Under åberopande av ett utav lagutskottet vid 1809 års riksdag gjort uttalande framhållar denne ledamot, att det särskilt i en av fienden omsluten fästning, som vore avskuren från förbindelse med hemorten, vore omöjligt att med nödig skyndsamhet bestraffa begångna förbrytelser, om ej högste befälhavaren på stället antingen utrustades med den högsta domsrätten eller erhöle rätt att bringa i verkställighet den inom fästningen under angivna förhållanden sannolikt fungerande överkrigsrätts utslag, oavsett de vunnit laga kraft eller icke.

Av den nu lämnade utredningen torde framgå, att de bestämmelser som föreslås, äro af sådant slag, som icke kunna komma till nytta, om de icke äro tillräckligt bestämda. (Nr 134.) 2

melse 20 § regeringsformen innehåller rörande krigsrättsmåls behandling i högsta instans i krigstid äro i hög grad ofullständiga och otydliga. Jag har ej heller funnit anledning till någon erinran mot det av kommittén framlagda förslaget till förändrad lydelse av nämnda lagrum. I likhet med kommittén finner jag vidare tillräckliga skäl icke vara anförda för det av en ledamot i kommittén framställda förslaget, att i samband med den ifrågasatta ändringen i regeringsformen särskilda lagbestämmelser skulle utfärdas i syfte, att krigsöverdomstols utslag i vissa fall skall kunna verkställas utan att det vunnit laga kraft, helst, såsom nämnda ledamot även framhållit, undantag vid en sådan lagstiftning i varje fall lärer böra göras för utslag, varigenom någon ådömts livets förlust. Även torde böra anmärkas, att såväl enligt gällande lag som enligt det nyligen för riksdagen framlagda förslaget till lag om krigsdomstolar och rättegången därstädes ståndsrätts utslag genast kan befordras till verkställighet av vederbörande befälhavare.»

Föredraganden uppläste härefter ovannämnda förslag till ändrad lydelse av § 20 regeringsformen samt hemställde, att detsamma måtte föreläggas riksdagen till prövning i grundlagsenlig ordning.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan täcktes Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall; och skulle till riksdagen avlätas nådig proposition av den lydelse bilaga ... vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Israel Myrberg.